

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 9/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, Kukorelliho 1505/50, Humenné, vedené pod sp. zn. Rvp 12963/2015 a sp. zn. Rvp 12964/2015, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3 Er 528/2011 a sp. zn. 3 Er 727/2011 z 10. júla 2015, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDACTED] vedené pod sp. zn. Rvp 12963/2015 a sp. zn. Rvp 12964/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 12963/2015.

2. Sťažnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 14. septembra 2015 doručené sťažnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, Kukorelliho 1505/50, Humenné, vedené pod sp. zn. Rvp 12963/2015 a sp. zn. Rvp 12964/2015, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Er 528/2011 a sp. zn. 3 Er 727/2011 z 10. júla 2015 (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľ v sťažnostiach okrem iného uvádza:

„Doručením návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným súdnemu exekútorovi, dňa 20. 05. 2011 začalo exekučné konanie v prospech oprávneného proti povinnému o vymoženie 2.170,53 EUR s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodnutia oprávneného č. 700-3010216911-GC04/11 zo dňa 17. 03. 2011.

Okresný súd Kežmarok vydal súdnemu exekútorovi Poverenie na vykonanie exekúcie č. 5703 031955* zo dňa 07. 07. 2011. Dňa 18. 06. 2015 predložil súdny exekútor Okresnému súdu Kežmarok návrh na zastavenie exekúcie a priznanie náhrady trov exekúcie z dôvodu, že na majetok povinného bola povolená reštrukturalizácia. Okresný súd Kežmarok zistil, že Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 07. 01. 2014, sp. zn.: 2 R/8/2013, bola na majetok povinného povolená reštrukturalizácia.“

Okresný súd napadnutými uzneseniami nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu trov konania. V tejto súvislosti sťažovateľ v ďalšej časti sťažností uvádza:

„Súd odôvodnil nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi tak, že pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie je exekučný súd toho názoru, že súdny exekútor si mal v zmysle ust. § 200 ods. 2 Exekučného poriadku trovy exekúcie riadne prihlásiť prihláškou

v reštrukturalizačnom konaní ako podmienenú pohľadávku, pričom v zmysle ust. § 155 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľom, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou. Z Obchodného vestníka č. OV 157/2014 súd taktiež zistil, že Okresný súd Prešov publikoval oznam v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka (povinného), o návrhu dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, uznesením sp. zn.: 2 R/8/2013 z 8. 8. 2014, potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka (povinného), v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza dňa 17. 7. 2014, a ukončil reštrukturalizáciu.“

Sťažovateľ poukazuje na znenie „... § 203 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 31. 12. 2014: Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške“ a na iné rozhodnutia odvolacích súdov, v ktorých bola sporná právna otázka týkajúca sa časového pôsobenia novej právnej úpravy posúdená odlišným (opačným) spôsobom, ako ich posúdil okresný súd v odôvodnení napadnutých uznesení.

Sťažovateľ tvrdí, že ak „normotvorca v novele zákona nevytvoril prechodné ustanovenie na spolupôsobenie prechádzajúcej právnej úpravy a tej súčasnej, jeho úmyslom jednoznačne bolo, aby bola súčasná norma okamžite aplikovaná. Okresný súd Kežmarok sa v napadnutom uznesení odchýlil od právnych zásad a právoplatných rozhodnutí v rovnakých veciach tak diametrálne odlišne, že považujeme napadnuté rozhodnutia za arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, ktoré zároveň má za následok porušenie základného práva alebo slobody.“

Sťažovateľ na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 20

ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu zruší, veci vráti na ďalšie konanie a zároveň mu prizná úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež

prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a skutočnosť, že obe sťažnosti smerujú proti uzneseniam totožného okresného súdu, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže svojím postupom a rozhodnutím podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, ale postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, a to najmä vtedy, keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu

ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov tvoriacich súčasť ustálenej judikatúry ústavný súd v rámci predbežného prerokovania posúdil sťažnosti sťažovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu.

Okresný súd napadnutými uzneseniami rozhodol, že sťažovateľovi (súdному exekútorovi) náhradu trov exekúcie nepriznáva. Vydaniu napadnutých uznesení predchádzalo zastavenie exekúcií „*ex lege*“ z dôvodu povolenia reštrukturalizácie povinného. Sťažovateľ v sťažnostiach predovšetkým namieta, že okresný súd nepostupoval pri rozhodovaní podľa novelizovaného znenia § 203 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (zákon č. 348/2011 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 1. januára 2012), ktorý upravil rozhodovanie o trovách

exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného, pričom táto novela neobsahuje intertemporálne ustanovenia.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutých uznesení zhodne uvádza:

«Dňa 18. 6. 2015 doručil poverený exekútor tunajšiemu súdu podanie označené ako „návrh na zastavenie exekúcie a priznanie náhrady trov exekúcie“ v ktorom žiadal o vydanie rozhodnutia o zastavení exekúcie a priznaní trov exekúcie. Uviedol, že dňa 7. 1. 2014 bola rozhodnutím Okresného súdu Prešov pod sp. zn.: 2 R/8/2013 povolená reštrukturalizácia povinného, a teda v zmysle § 118 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii bolo exekučné konanie zastavené. Súdny exekútor žiadal, aby analogicky v zmysle § 203 ods. 3 Exekučného poriadku súd zaviazal k náhrade trov oprávneného. Súčasťou podania bolo aj vyúčtovanie trov exekúcie, v ktorom poukázal na rozhodnutia súdov vyššej inštancie.

Podľa ust. § 114 ods. 1 písm. b/ zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, začatie reštrukturalizačného konania má tieto účinky pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú.

Podľa ust. § 118 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, povolením reštrukturalizácie sa konania prerušené podľa § 114 ods. 1 písm. b) zastavujú. Ak v týchto konaniach už došlo k speňaženiu majetku, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok po odpočítaní trov konania sa vráti dlžníkovi.

Zastavenie exekučného konania nastáva povolením reštrukturalizácie bez toho, aby bolo potrebné o tom vydať osobitné uznesenie o zastavení konania. Reštrukturalizácia sa považuje za povolenú zverejnením uznesenia o povolení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku. V danom prípade bolo uznesenie o povolení reštrukturalizácie zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 13. 1. 2014, a teda k tomuto dňu nastalo ex lége zastavenie exekúcie.

Exekučný súd teda nerozhoduje o zastavení exekúcie, na návrh exekútora sa rozhodne len o výške trov exekúcie.

O trovách exekúcie súd rozhodol analogicky v súlade s ust. § 200 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že ich náhradu súdnemu exekútorovi nepriznal, nakoľko tieto si mal súdny exekútor riadne prihlásiť prihláškou v reštrukturalizačnom konaní ako podmienenú pohľadávku, pričom v zmysle ust. § 155 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou. Z Obchodného vestníka č. OV 157/2014 súd taktiež zistil, že Okresný súd Prešov publikoval oznam v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka (povinného), o návrhu dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, uznesením sp. zn.: 2 R/8/2013 z 8. 8. 2014, potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka (povinného), v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza dňa 17. 7. 2014, a ukončil reštrukturalizáciu.

S poukazom na vyššie uvedené rozhodol súd tak, ako je vo výroku I. tohto uznesenia.»

Napadnuté uznesenia okresného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku.

K argumentácii sťažovateľa, že okresný súd rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú všeobecné súdy, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich

postupu mechanicky vyvodzovat' porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre, do takéhoto (vo všeobecnosti nežiaduceho) stavu vstupuje len vo výnimočných prípadoch. Vo veci sťažovateľa ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutých uznesení okresného súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu k preskúmvaniu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ zaťažuje ústavný súd vecami, ktorých predmetom je v prvom prípade suma 316,08 € a v druhom prípade suma 257,74 €, teda vecami, ktoré možno označiť z hľadiska predmetu ako bagateľné, ktoré sú už z tohto titulu a priori vylúčené z ústavného prieskumu.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci by prichádzala do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (k tomu pozri m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014).

Po odmietnutí sťažností ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016